

Egyszer volt, hol nem volt az Óperenciás tengeren túl, ahol a kurta farkú malac túr, volt egyszer egy szegény család. A 3 gyermekes családban élt egy kislány, aki pontosan 11 éves volt. Kedves neve rímelt a mannára, minden égi csodadologra, amire vágyott, így nem is lehetett más, mint Hanna. Szőke haja ragyogott a napfényben, a kék szeme olyan volt, mint egy kristályvizű tó.

Hanna gyakran ment ki a mezőre, hogy bogyókat, gombát gyűjtsön és sokszor készített gyógynövényekből koszorút szomorkodó édesapja számára. Az illatos levendula és a gyógyító kamilla csöppnyi virágai mindig megnyugtatták édesapját, aki hiába dolgozott rengeteget, mégsem tudott megfelelni a szomszéd kastélyban lakó gazdag úrnak, Posványnak. A kapzsi Posvány folyton csak parancsolgatott, a megrendelt árut nem vette át, és a bérleti díjat is folyamatosan megemelte.

Az egyik délelőtti séta során, amikor Hanna a kishúgaival, Kingával és Grétával sétált a rózsaszínű virágokkal teli mandulafás erdő felé, egy bozontos állatra lett figyelmes. A csapzott szőrű, csipás szemű, csontsovány, háromlábú lény, fenyegetve vicsorgott. Hanna először messzire akart futni előle, de Kinga nem tudta olyan gyorsan kapkodni a lábait, sőt elkezdett a szörnyeteghez beszélni: - Kérlek, ne bánts minket, mi segíthetünk neked. Megfürdetünk, meggyógyítjuk a szemed és megosztjuk veled az uzsonnákat. A szörny keservesen vinnyogott, majd lelapult a földre. Hanna óvatos mozdulatokkal megközelítette a lényt, elkezdte gubancos bundáját kifésülni. Kinga kamillavirágot gyűjtött és gyógypakolást tett az állat szemére. Gréta apró falatokkal megetette az állatot. Ahogy Hanna fésülte, minden mozdulattal selymesebb lett a vadállat szőre, ahogy Kinga gyógyította, egyre csillogóbb lett a szeme, és ahogy Gréta etette, visszatért belé az erő. A lányok legnagyobb ámulatára a félelmetes szörny egyszerre egy tüneményes kiskutyává változott. Farkát csóválva csengő hangon így szólt: - Kiálltatók a bizalom próbáját, segítettek egy rászorulóknak, ezért hálából teljesítem három kívánságotokat. Kérjétek bármit!

A két kicsi csak sorolta a rengeteg mindent, amire vágyott: csillogó ruhákat, csodás játékokat, valódi kastélypalotát, és a kiskutyus minden kívánságukat azonnal teljesítette is. Hanna szájátva bámolt, de hiába volt bölcsebb testvéreinél, ők már elhasználták a három kívánságot. A kicsik örömben táncoltak, Hanna pedig csendesen sírdogált. Észrevette mindezt a csodatévő kutya, és elkezdte a nagylányt faggatni:

- Nem tetszenek a játékok? Kicsinek találsz palotát? Mi a baj? Hanna szívgva mesélte, hogy ha ő is kívánhatott volna, azt kérte volna, hogy Posvány uraság szívébe költözzön be a jószág. Bár a kutya eleinte nem értette, hogy miért szomorkodik a leányzó, miután figyelmesen végighallgatta a gonosz uraságról szóló történetet, akinek a környék összes kincse sem elég, mindig csak még többet akar, megértette, hogy Hanna kívánságának teljesítésével sokkal több embernek okozhatna örömet. De sajnos, a kutya sem volt mindenható, a Tündérkirálynő szolgálójaként csak három kívánság teljesítésére volt ereje. Hanna lassan megvigasztalódott, felpróbálta a gyönyörű ruhákat, szüleivel beköltöztek a palotába és igaz barátja lett a kutyának, akit Csilingnek nevezett el. Három nap és három éj elteltével Csiling nagy ötlettel állt elő:

- Hanna, édes gazdám, én tudom az utat a Tündérkirálynő földjére, gyere velem, kérjük meg együtt, hogy változtassa át Posvány urat. A lány azonnal vállalta a fáradságos utat, hosszasan mentek mendégéltek járatan utakon, amíg elértek a Tündérkirálynő országába.

A királynő kedvesen fogadta őket, teljesítette Hanna kérését, így a környék összes lakója felszabadult a kapzsi uraság gonoszságai alól. Bár az emberek nem tudták biztosan, hogy csoda történt, abban mindannyian bizonyosak voltak, hogy a kedves szőke kislány és barátságos kutyája által megtett hosszú utazásnak köze van a dologhoz.

Posvány úr megváltozott, így Óperencián túl, ahol a kurta farkú malac túr, egy csendes kis faluban az emberek boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Meseillusztrációt készítette: Chlebda Inez (6.b)

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy nagyon öreg király. Annak volt egy fia, aki nagyon szerette a virágokat. Az országukat úgy is hívták Virágország.

Minden telis - tele volt virágokkal, a házak falán futóliliomok kúsztak, a fák törzsére bazsarózsák kapaszkodtak. Egy napon azt mondja a királyfi édesapja:

- No fiam, itt az ideje, hogy feleséget keress magadnak! Itt van egy szál sárga rózsza, ezt vidd magaddal és járj szerencsével!

A fiú úgy is tett. Ment, mendegélt és egyszer csak megpillant egy kerek mezőt, ami telis-tele volt csupa-csupa színes virágokkal. Rózsaszínben, lilában, pirosban, sárgában pompázott a rét. Ahogy lépked egyre beljebb a királyfi, megpillant egy tizszirmú virágot. Mindnek más-más színe volt. Lehajol, hogy megszagolja, és mit lát?

- Nini, hát te ki vagy? – kérdezte a szirmon ülő iciri-piciri tündérpillangótól.

- Én egy elvarázsolt tündérmagány vagyok, egy gonosz boszorkány varázsolt el – válaszolta a pillangó. Ha ráfűsz háromszor a szárnyamra, utána megsimogatsz egy sárga rózsával, akkor visszaváltozok királynővé.

A királyfi óvatosan leemelte a szirmonról, megcirógatta az otthonról hozott sárga rózsával, aminek varázsereje volt. Abban a pillanatban egy gyönyörűen csillogó, aranyhajú ragyogó kék szemű lány állt előtte.

- Légy a feleségem te csodálatos tündér!- kérte a királyfi.

- Jól van, egy feltétellel. Ha megígéred, hogy minden vasárnap eljövünk erre a rétre és megsimogatjuk a virágokat. Már régóta itt élek és nagyon megszerettem őket – válaszolt a tündérmagány.

A királyfi bólintott és kézen fogta a lányt és hazasétáltak édesapja udvarába. Nagy lakodalmat csaptak, még a virágok is táncra perdültek. Még ma is mulatnak, ha meg nem unták.

Meseillusztrációt készítette: Praveczi Zsófia (3.b)

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy király. Ennek királynak volt három fia. Egyszer híre ment, hogy a királynak elrabolták a lányát. A felség elrendelte, hogy aki kimentí a királykisasszonyt, azé lesz a lánya és a fele királysága.

Először a legidősebb királyfi indult, hogy megkeresse a királykisasszonyt. Azt már megtudta, hogy a hétfejű sárkány rabolta el a lányt. Ahogy járta az erdőt meglátta a sárkány várát és azonnal benyitott. A sárkány éppen aludt, a királykisasszony egy ketrecben zokogott. A királyfi odalopakodott és levágta a sárkány egyik fejét. Már a másodikat vágta, amikor az felébredt és leharapta a királyfi egyik lábát. A középső királyfi is elindult a királylány keresésére, de ő is ugyanúgy járt, mint a bátyja. Ezután a legkisebb királyfi próbált szerencsét. Ment, mendegélt egyszer csak találkozott egy öregapóval.

- Adj isten öregapám! Nem tudja merre találom az elrabolt királylányt? – kérdi a kis királyfi.
- Szerencséd, hogy jókedvemben találtál és szépen köszöntöttél! Ezért adok neked egy sípot, ha bajban vagy csak fújd meg! – azzal már el is tűnt az öreg.

A királyfi nem tudta, hogy ez a síp olyan csodasíp, ha megfújja, az alszik el, akire éppen gondol, ráadásul olyan mélyen, hogy semmilyen zajra nem ébred fel. A királyfi csak vándorolt, vándorolt egyszer csak találkozott egy farkaskutyával. A kutya ezt kérdezte tőle:

- Hol jársz erre királyfi, ahol még a madár se jár?
- Én a sárkányt jöttem megölni, mert elrabolta a szomszéd király lányát – feleli a királyfi.
- Ha akarod elmegyek veled, hátha tudok segíteni – mondja a kutya. Elindultak, Már későre járt így letáboroztak az erdő közepén. Egyszer csak valami zajt hallanak.

- Ki van ott? – kérdi a királyfi.
- Cs...cs...cs... csak mi, a kíváncsi tündérek és ti Tündérországból vagytok – feleli a sok vékony hang, és hirtelen millió kis fénypont jelent meg mindenhol. A legfényesebb közelebb jött:

- Én vagyok a tündérkirálynő. Gyertek velünk, mert a hétfejűsárkány bátyja őrzi a királylányt és minden nap éjfélkor eljön erre a helyre, ha megtalál benneteket azonnal felfal. Nálunk biztonságban lesztek, mert nem tudja, hogy hol lakunk.

Így elmentek a tündérekkel. Amikor a királyfi elaludt a kíváncsi tündérek elcsenték a nyakából a csodasípot. Észrevette ezt a hűséges kutya, és amikor a tündérek is elaludtak visszalopta a sípot.

Másnap korán reggel búcsú nélkül indultak útnak. Amint mentek, mendegéltek sok nagy lábnyomot találtak, és követték őket egészen a sárkány váráig. Beléptek a kapun és megpillantották a gyönyörű szép királykisasszonyt. A királyfi rögtön megfújta a sípot, csak hogy nem a sárkány aludt el, hanem a királylány. A sárkány azonnal megtámadta a királyfit, de a farkaskutya felugrott és belekapott a sárkány szemébe. A királyfi újra megfújta a csodasípot és végre a sárkány aludt el. A királyfi egy csapásra levágta a sárkány összes fejét és kiszabadította a királylányt.

Hazaindultak hármasan, a királyfi, a királykisasszony és a hűséges farkaskutya. Otthon a felség átadta a fele királyságát és lányát a királyfinak. Nagy lakodalmat csaptak és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Meseillusztrációt készítette: Bodó Erika (6.b)

Szalma János Mátyás: *Az ördög és az óriás*

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy ördög. Egy nagy Kerekerdőben lakott és Dzsoninak hívták. Egy szép napon amint ment-mendegélt a rengetegben, találkozott egy óriással.

- Mi járatban vagy erre, hol a madár se jár? – kérdi az óriás.

Az ördög nagyon meglepődött, hogyan került ide az ő erdejébe ez a nagy ember, akinek olyan nagy volt a lába, mint egy tűzoltólétra, de nem ijedt meg egy cseppet sem.

- Ez az én erdőm, és csak úgy sétálok – válaszolta az ördög.

- Nem is félsz tőlem? Mindjárt megeszlek egészben, úgysem ettem még ma!

- Jó, jó csak ne olyan hevesen! – felelte Dzsoni.

- Van egy ajánlatom – mondta az óriás. Ha megtalálsz és elejted fél órán belül a három csodaszarvast, akkor meghagyom az életedet, és még jutalmat is kapsz.

- Jól van – mondta az ördög.

Dzsoni elővette a csodatávcsővét, felmászott a legmagasabb fa tetejére, körülkémelte az erdőt, de nem látta az állatokat. Gondolta, csapdát állít nekik. Villámgyorsan hurkokat készített, de olyan ügyetlenül, hogy saját maga esett bele az egyikbe. Még szerencse, hogy nála volt a csodakése és kiszabadította magát a fogságból. Ördög koma úgy megörlött, hogy mindenféle varázsigét mormolt és véletlenül elrepült egy másik erdőbe, ahol a minden tiszta arany volt. Itt talált egy tavat, ami csodató volt, mert amint belenézett meglátta a csodaszarvasokat, és lám az ő csapdájában feküdtek. Csillogott a bundájuk és az agancsuk csupa arany volt. Most már minél hamarabb szeretett volna otthon lenni, de nem jutott eszébe a varázsigé. A sok töprengésben megszomjazott és ivott egy kortyot a tó vizéből. Abban a pillanatban ismét a Kerekerdőben találta magát. Már csak egy perce maradt, hogy az óriás elé vigye a csodaszarvasokat. Az állatok könnyörögtek, ha meghagyja az életüket, akkor annyi aranyagancsot adnak Dzsoninak, hogy egész életében gazdagon élhet, nem lesz gondja semmire.

- Most mitévő legyek? Kinek higgyek? Az óriás is jutalmat ígért és a szarvasok is – gondolkodott hangosan az ördög.

Dzsoni elővette a csodakését és megszúrta a szarvasokat, amitől azok elaludtak. De ezt csak ő tudta. Az óriás már nagyon várta a zsákmányt. Amikor meglátta, hogy az ördög húzza maga után őket, elébe sietett.

- Látom teljesítetted az ígéretedet, ezért meghagyom az életedet - mondta az óriás.

- És a jutalom? – kérdi az ördög.

- Itt van a zsebemben!

Erre az óriás előhúzott egy nagy kést és már dobta is az ördög felé, de ekkor a három szarvas felébredt. Ráugrottak az óriásra, így megmentették Dzsoni életét.

- Jó tett helyébe jót várj! – mondták és felültették a vezérszarvas hátára az ördögöt. Elrepültek az aranyerdőbe arra a helyre, ahol az öreg szarvasok elhullatták az aranyagancsaikat.

Dzsonit megjutalmazták, aki ezután gazdagságban és boldogságban élt, míg meg nem halt.

Meseillusztrációt készítette: Virág Izabella (6.c)

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy jószívű herceg. Volt neki egy nagyon gonosz testvére. A jólelkű herceg elhatározta egy szép napon, hogy megkeresi a varázslót és megkéri, változtassa meg az öccsét.

Ment, mendegélt a hetedhét országon át, míg eljutott a varázsló várához. Bekopogott. Egy nagyon pici, hosszú, ősz szakállú ember nyitott ajtót.

- Jó napot varázsló úr, kérni szeretnék magától valamit!

- No, és mi lenne az? – kérdezte a kisember.

- Van nekem egy rosszindulatú testvérem, aki mindig gonoszkodik velem és másokkal, ellopja a madarak fészkeiből a tojásokat, letépi és összetapossa a virágokat a kertben, elveszi a játékaimat, szeretném ha jó fiú válna belőle is. Tudna segíteni?- kérlelte herceg.

- Ha azt akarod, hogy segítsek, három próbát kell teljesítened! – válaszolta a varázsló.

- Először bizonyítsd be, hogy valóban jó vagy-e: Segíts a keresztanyámnak átkelni a folyón! – adta fel az első próbát a varázsló.

A herceg felkapta az anyót és a kezében, ölben vitte át a túlpartra, úgy, hogy egy csepp víz sem érte a ruháját.

- Nagyon jó, az első próbát jól teljesítetted – mondta a varázsló.

- A második próba: Segíts a törött szárnyú madaramon!

A herceg két kis gallyat erősített a madár törött szárnyához és bekötötte az aranycímeres, hercegi, fehér zsebkendőjével.

- Nagyszerű, a második próbát is jól megoldottad! Ha a harmadik próbát is teljesíted, akkor nem csak a testvéredet változtatom meg, hanem elnyered a keresztlányom kezét is.

- A harmadik próba: Hozd le arról a hatalmas hegyről a hallhatatlanság italát!

Ez a próba feladta a leckét a hercegnek. Csak mászott, mászott a hegy gerincén, de félúton mindig visszacsúszott a földre. A harmadik próbálkozás után egyszer csak felnéz az égre és látja, hogy egy csapat madár közelít felé nagy szárnyuhogással.

Ahogy közelebb értek észreveszi a vezetőjük lábán a hercegi zsebkendőt.

- Jó tett helyébe jót várj! Gyere herceg, emeld fel a karodat, majd mi felrepítünk a hegy tetejére! – mondta a törött szárnyú madár.

Akkor több száz tollas gyűlt a herceg köré és a csőrükkel felemelték. A hegy tetején állt a csodakút, amiből a hallhatatlanság vize folyt. A herceg megmerítette a kulacsát és gyorsan hazaindult. A varázsló már várta az ifjút:

- Látom teljesítetted az utolsó próbát is. Én is így teszek, itt van a varázstükröm: nézz bele, láthatod az öcsédet, aki megjavult. Itt a keresztlányom keze, éljetek boldogan!

Meseillusztrációt készítette: Pintér Evelin (6.b)

Egyszer volt hol nem volt, még az Óperenciás - tengeren is túl, volt a világon egy bátor lovag. Meghallotta, hogy valaki elrabolta Csodaország királyának lányát.

A király kihirdette, aki visszahozza a palotába a lányt, jutalmat kap. Már ötven vitéz kereste, bejártak hetedhét országot, de nem tértek vissza élve. Egy napon jelentkezett a bátor lovag az öreg királynál:

- Felséges királyom egy életem egy halálom, én a lányát megtalálom, s addig a szeme elé nem kerülök, míg az elrabló fejét a kapura ki nem tűzöm!

- Látom fiam jól vág az eszed, keresd meg lányomat és vejem lehetsz!

Elindult a lovag, ment mendegélt és találkozott egy anyóval.

- Szép jó napot kedves anyó! Nem tudja ki rabolta el a király lányát?

- Szerencséd, hogy szépen szólítottál fiam, ezért elárulom, hogy a sárkányok őrzik.

Indulj egyenesen, menj a mohás fák oldalán, akkor eljutsz a bronzerdőbe! Itt van egy csodasíp, ha bajba kerülsz, csak fújd meg!

- Köszönöm a tanácsát és a sípot anyó, legyen szép a napja!

A lovag megfogadta az anyó tanácsát és hét nap múlva megérkezett a bronzerdőbe. Amint körülnéz, lát egy óriás barlangot. A bejáratánál ül a hétfejű sárkány. Ráförmed a lovagra:

- Hogy merészelsz idejönni a birodalmamba?

- Csodaország királylányát keresem – válaszolta a lovag.

- Hát bíz, itt keresheted! A bátyámnál van, de velem kell megküzdened, ha tovább akarsz menni!

- Ha harc, hát legyen harc! – a lovag előrántotta a villámkardját, egy gyors ütéssel levágta a sárkány hét fejét és továbbállt. Ezután gyalogolt hét nap hét éjszaka, míg eljutott az ezüsterdőbe. Egyszer csak egy óriás láng csap a szemébe. A tizenkétfejű sárkány böszön fújja a lángot.

- Hogy merészelsz idejönni a birodalmamba? – mérgelődik a sárkány.

- Csodaország királylányát keresem, az öcséd mondta, hogy nálad van – válaszolta a lovag.

- Hát bíz, itt keresheted! A bátyám örzi, és nem engedlek tovább harc nélkül! - és már fújta is a vörös lángot. A lovag előhúzta a villámkardját és levágta a sárkány összes fejét. Ezután már nagyon sietett a királylány megmentésére. Egy nap múlva megérkezett az aranyerdőbe, ahol százfejű sárkány élt.

- Hogy merészelsz idejönni a hatalmas birodalmamba?- ordítja a sárkány.

- Eljöttem, hogy megmentsem a királylányt! – feleli a lovag.

- Akkor küzdj meg érte! – és már meg is sebezte a sárkány a lovagot.

Leszakadt az egyik keze és az egyik lába, de a lovag nem esett kétségbe, hiszen nála volt a csodaital. Ivott belőle és abban a pillanatban visszanyerte a keze és lába, sőt az ereje megötszöröződött. Mint a villám, úgy suhintotta le a sárkányfejeket a csodakardjával, majd összekötözte a trófeákat. Előbújt a királylány a barlangból és megköszönte a lovagnak, hogy megmentette az életét. A lovag elővette a csodasípot, belefűjt, és azonnal elébük állt egy szárnyas paripa. Felpattantak hátára és hazarepültek Csodaországba. A lovag kitűzte a palota kapujára a száz sárkányfejet.

A király betartotta az ígéretét, a királylány feleségül ment a lovaghoz. Nagy lakodalmat csaptak, máig is élnek, ha meg nem haltak, s míg a sárkányfejek ki nem száradnak.